

Chukat, Haftarah

Judges 11:1-33

(1) Jephthah the Gileadite was an able warrior, who was the son of a prostitute. Jephthah's father was Gilead; (2) but Gilead also had sons by his wife, and when the wife's sons grew up, they drove Jephthah out. They said to him, "You shall have no share in our father's property, for you are the son of an outsider." (3) So Jephthah fled from his brothers and settled in the Tob country. Men of low character gathered about Jephthah and went out raiding with him. (4) Some time later, the Ammonites went to war against Israel. (5) And when the Ammonites attacked Israel, the elders of Gilead went to bring Jephthah back from the Tob country. (6) They said to Jephthah, "Come be our chief, so that we can

שופטים י"א:א'-ל"ג

(א) ויפתח הגלעדי היה גבור חיל
והוא בן-אשה זונה ויולד גלעד
את-יפתח: (ב) ותלד אשת-גלעד
לו בנים ויגדלו בני-האשה ויגרשו
את-יפתח ויאמרו לו לא-תנחל
בבית-אבינו כי בן-אשה אחרת
אתה: (ג) ויברח יפתח מפני אחיו
וישב בארץ טוב ויתלקטו
אל-יפתח אנשים ריקים ויצאו
עמו: {פ} (ד) ויהי מימים וילחמו
בני-עמון עם-ישראל: (ה) ויהי
כאשר-נלחמו בני-עמון
עם-ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את-יפתח מארץ טוב: (ו)
ויאמרו ליפתח לכה והייתה לנו
לקצין ונלחמה בבני עמון: (ז)
ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא

fight the Ammonites.” (7) Jephthah replied to the elders of Gilead, “You are the very people who rejected me and drove me out of my father’s house. How can you come to me now when you are in trouble?” (8) The elders of Gilead said to Jephthah, “Honestly, we have now turned back to you. If you come with us and fight the Ammonites, you shall be our commander over all the inhabitants of Gilead.” (9) Jephthah said to the elders of Gilead, “[Very well,] if you bring me back to fight the Ammonites and the LORD delivers them to me, I am to be your commander.” (10) And the elders of Gilead answered Jephthah, “The LORD Himself shall be witness between us: we will do just as you have said.” (11) Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him their commander and chief. And Jephthah repeated all these terms before the LORD at

אַתֶּם שָׁנֵאתֶם אוֹתִי וַתִּגְרְשׁוּנִי
מִבֵּית אָבִי וּמִדָּוַע בְּאַתֶּם אֵלַי
עַתָּה כַּאֲשֶׁר צָר לָכֶם: (ח) וַיֹּאמְרוּ
זַקְנֵי גִלְעָד אֶל־יִפְתָּח לְכוּ עִתָּה
שָׁבוּ אֵלָיךָ וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ
בְּבָנֵי עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָּנוּ לְרֹאשׁ לְכֹל
יְשֵׁבֵי גִלְעָד: (ט) וַיֹּאמֶר יִפְתָּח
אֶל־זַקְנֵי גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים אַתֶּם
אוֹתִי לְהִלָּחֵם בְּבָנֵי עַמּוֹן וְנָתַן
יְהוָה אוֹתָם לְפָנַי אֲנֹכִי אֶהְיֶה לָּכֶם
לְרֹאשׁ: (י) וַיֹּאמְרוּ זַקְנֵי־גִלְעָד
אֶל־יִפְתָּח יְהוָה יְהִי שְׁמִיעַ
בֵּינוֹתֵינוּ אִם־לֹא כִדְבָרְךָ כִּן
נַעֲשֶׂה: (יא) וַיִּלֶּךְ יִפְתָּח עִם־זַקְנֵי
גִלְעָד וַיְשִׁימוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם
לְרֹאשׁ וּלְקָצִין וַיְדַבֵּר יִפְתָּח
אֶת־כָּל־דְּבָרָיו לְפָנָיו יְהוָה בַּמִּצְפָּה:
{פ} (יב) וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מְלָאכִים
אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן לֵאמֹר מָה־לִּי
וְלָךְ כִּי־בָאתָ אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאַרְצִי:
(יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן

Mizpah. (12) Jephthah then sent messengers to the king of the Ammonites, saying, “What have you against me that you have come to make war on my country?” (13) The king of the Ammonites replied to Jephthah’s messengers, “When Israel came from Egypt, they seized the land which is mine, from the Arnon to the Jabbok as far as the Jordan. Now, then, restore it peaceably.” (14) Jephthah again sent messengers to the king of the Ammonites. (15) He said to him, “Thus said Jephthah: Israel did not seize the land of Moab or the land of the Ammonites. (16) When they left Egypt, Israel traveled through the wilderness to the Sea of Reeds and went on to Kadesh. (17) Israel then sent messengers to the king of Edom, saying, ‘Allow us to cross your country.’ But the king of Edom would not consent. They also sent a mission to the king of Moab, and he refused. So Israel,

אֶל-מְלָאכֵי יִפְתָּח כִּי-לָקַח יִשְׂרָאֵל
אֶת-אֶרְצֵי בְעֵלוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם
מֵאֲרֹנוֹן וְעַד-הַיַּבֵּק וְעַד-הַיַּרְדֵּן
וְעַתָּה הָשִׁיבָה אֶתְהֶן בְּשָׁלוֹם: (יד)
וַיֹּסֶף עוֹד יִפְתָּח וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים
אֶל-מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: (טו) וַיֹּאמֶר לוֹ
כֹּה אָמַר יִפְתָּח לֹא-לָקַח יִשְׂרָאֵל
אֶת-אֶרֶץ מוֹאָב וְאֶת-אֶרֶץ בְּנֵי
עַמּוֹן: (טז) כִּי בְעֵלוֹתֶם מִמִּצְרַיִם
וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר עַד-יַם-סוּף
וַיָּבֹא קַדְשָׁה: (יז) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל
מְלָאכִים | אֶל-מֶלֶךְ אֱדוֹם | לֵאמֹר
אֶעֱבְרָה-נָא בְּאֶרְצְךָ וְלֹא שָׁמַע
מֶלֶךְ אֱדוֹם וְגַם אֶל-מֶלֶךְ מוֹאָב
שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל
בְּקַדְשׁ: (יח) וַיֵּלֶךְ בְּמִדְבַר וַיִּסַּב
אֶת-אֶרֶץ אֱדוֹם וְאֶת-אֶרֶץ מוֹאָב
וַיָּבֹא מִמִּזְרַח-שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב
וַיַּחְנוּן בְּעֵבֶר אֲרֹנוֹן וְלֹא-בָאוּ
בְּגִבּוֹל מוֹאָב כִּי אֲרֹנוֹן גְּבוּל
מוֹאָב: (יט) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל

after staying at Kadesh, (18) traveled on through the wilderness, skirting the land of Edom and the land of Moab. They kept to the east of the land of Moab until they encamped on the other side of the Arnon; and, since Moab ends at the Arnon, they never entered Moabite territory. (19) “Then Israel sent messengers to Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon. Israel said to him, ‘Allow us to cross through your country to our homeland.’ (20) But Sihon would not trust Israel to pass through his territory. Sihon mustered all his troops, and they encamped at Jahaz; he engaged Israel in battle. (21) But the LORD, the God of Israel, delivered Sihon and all his troops into Israel’s hands, and they defeated them; and Israel took possession of all the land of the Amorites, the inhabitants of that land. (22) Thus they possessed all the territory of the Amorites from

מְלֶאכִים אֶל־סִיחֹן מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי
מֶלֶךְ חֲשַׁבֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל
נִעְבְּרָה־נָּא בְּאֶרֶץ עַד־מְקוֹמִי: (כ)
וְלֹא־הָאֱמִין סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל
עָבַר בְּגִבְלוֹ וַיֹּאסֹף סִיחֹן
אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיַּחְנוּ בִּיהֲצָה וַיִּלָּחֶם
עִם־יִשְׂרָאֵל: (כא) וַיִּתֵּן יְהוָה
אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־סִיחֹן
וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיִּכּוּם
וַיִּרְשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־אֶרֶץ
הָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַהִיא: (כב)
וַיִּרְשׁוּ אֶת כָּל־גְּבוּל הָאֱמֹרִי
מֵאֲרִנוֹן וְעַד־הַיַּבֵּק וּמִן־הַמִּדְבָּר
וְעַד־הַיַּרְדֵּן: (כג) וַעֲתָה יְהוָה |
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ אֶת־הָאֱמֹרִי
מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה תִּירָשְׁנוּ:
(כד) הֲלֹא אַתָּה אֲשֶׁר יוֹרִישֶׁנָּה כְּמוֹשׁ
אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ תִּירָשׁ וְאַתָּה כָּל־אֲשֶׁר
הוֹרִישׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ
נִירָשׁ: (כה) וַעֲתָה הֵטוֹב טוֹב אֲתָה
מִבְּלֶק בְּוַצְפֹּר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרֹּב

the Arnon to the Jabbok and from the wilderness to the Jordan. (23) “Now, then, the LORD, the God of Israel, dispossessed the Amorites before His people Israel; and should you possess their land? (24) Do you not hold what Chemosh your god gives you to possess? So we will hold on to everything that the LORD our God has given us to possess. (25) “Besides, are you any better than Balak son of Zippor, king of Moab? Did he start a quarrel with Israel or go to war with them? (26) “While Israel has been inhabiting Heshbon and its dependencies, and Aroer and its dependencies, and all the towns along the Arnon for three hundred years, why have you not tried to recover them all this time? (27) I have done you no wrong; yet you are doing me harm and making war on me. May the LORD, who judges, decide today between the Israelites and the Ammonites!” (28)

רַב עַם־יִשְׂרָאֵל אִם־נִלְחָם נִלְחָם
 בָּם: (כו) בְּשֵׁבֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֶשְׁבֹּן
 וּבְבִנוֹתֶיהָ וּבְעַרְעוֹר וּבְבִנוֹתֶיהָ
 וּבְכָל־הָעָרִים אֲשֶׁר עַל־יַדֵּי אַרְנוֹן
 שְׁלַשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדּוּעַ
 לֹא־הִצַּלְתֶּם בְּעֵת הַהִיא: (כז)
 וְאַנְכִּי לֹא־חָטַטְתִּי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה
 אֵתִי רָעָה לְהִלָּחֵם בִּי יִשְׁפֹּט יְהוָה
 הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין
 בְּנֵי עַמּוֹן: (כח) וְלֹא שָׁמַע מִלָּךְ
 בְּנֵי עַמּוֹן אֶל־דְּבָרֵי יִפְתָּח אֲשֶׁר
 שָׁלַח אֵלָיו: {פ} {כט} וְתִהְיֶה
 עַל־יִפְתָּח רוּחַ יְהוָה וַיַּעֲבֹר
 אֶת־הַגִּלְעָד וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר
 אֶת־מְצִפָּה גִלְעָד וּמְצִפָּה גִלְעָד
 עָבַר בְּנֵי עַמּוֹן: (ל) וַיִּדַּר יִפְתָּח נָדָר
 לִיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־נָתַן תַּתֶּן
 אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן בְּיָדִי: (לא) וְהָיָה
 הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדֹּלְתִי בֵיתִי
 לְקָרְאֹתִי בְּשׁוּבִי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי
 עַמּוֹן וְהָיָה לִיהוָה וְהָעֲלִיתִיהוּ

But the king of the Ammonites paid no heed to the message that Jephthah sent him. (29) Then the spirit of the LORD came upon Jephthah. He marched through Gilead and Manasseh, passing Mizpeh of Gilead; and from Mizpeh of Gilead he crossed over [to] the Ammonites. (30) And Jephthah made the following vow to the LORD: “If you deliver the Ammonites into my hands, (31) then whatever comes out of the door of my house to meet me on my safe return from the Ammonites shall be the LORD’s and shall be offered by me as a burnt offering.” (32) Jephthah crossed over to the Ammonites and attacked them, and the LORD delivered them into his hands. (33) He utterly routed them—from Aroer as far as Minnith, twenty towns—all the way to Abel-cheramim. So the Ammonites submitted to the Israelites.

עֲלֵה: {פ} (לב) וַיַּעֲבֹר יִפְתָּח
אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהַלָּחֵם בָּם וַיִּתְּנֵם
יְהוָה בְּיָדוֹ: (לג) וַיֵּכֶם מֵעָרוֹעַר
וְעַד־בְּאֵף מִנִּית עֶשְׂרִים עִיר וְעַד
אֲבֵל כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה מְאֹד
וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
{פ}

